

Arrest

nr. 352 106 van 31 augustus 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van
advocaat E. KPWAKPWO NDEZEKA
Grasmarkt 105/14
1000 Brussel

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 20 augustus 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat E. KPWAKPWO NDEZEKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 29 maart 2017 dient de verzoeker een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn moeder, mevrouw Y.S.E., van Belgische nationaliteit.

2 1.2. Op 28 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 7 februari 2018 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 15 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Op 12 februari 2020 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf (om medische redenen) op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 26 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Op 9 maart 2020 dient de verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.8. Bij arrest nr. 258 992 van 4 augustus 2021 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.4.

1.9. Op 17 september 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard, alsook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De verzoeker dient tegen deze beide beslissingen een beroep in bij de Raad. Bij 's Raads arrest nr. 270 410 van 24 maart 2022 wordt dit beroep verworpen.

1.10. Op 15 november 2023 dient de verzoeker nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.11. Op 12 december 2023 dient de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.12. De medische verblijfsaanvraag vermeld in punt 1.10. wordt onontvankelijk doch ongegrond verklaard bij beslissing van 19 juni 2024. De verzoeker dient ook tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad, dat wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 320 796 van 28 januari 2025.

1.13. Op 30 januari 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Opnieuw dient de verzoeker bij de Raad een beroep in.

1.14. Bij 's Raads arrest nr. 333 906 van 6 oktober 2025 beslist de Raad dat de verzoeker niet als vluchteling wordt erkend en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

1.15. Op 20 augustus 2026 treft de gemachtigde van de thans bevoegde minister voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Het betreft de thans bestreden akte, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Zaventem op 20.08.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

*Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
naam: S. K.
voornaam: C.
geboortedatum: (...).1977
geboorteplaats: Kinshasa
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

o 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

o 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene verblijft sinds 2016 in België. Op 29.03.2017 diende hij een aanvraag gezinshereniging in met zijn moeder. Deze aanvraag werd op 28.09.2017 door middel van een bijlage 20 geweigerd. Deze weigeringsbeslissing werd hem betekend op 05.10.2017.

Op 07.02.2018 diende betrokkene een verblijfsaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 15.06.2018 hetgeen hem betekend werd op 09.08.2018. Hiertegen diende betrokkene op 16.08.2018 een verzoekschrift tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV). Dit beroep werd verworpen op 04.08.2021 door de RvV.

Op 12.02.2020 diende betrokkene een tweede keer een verblijfsaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd hem geweigerd op 26.02.2020.

Op 09.03.2020 diende betrokkene een derde keer een verblijfsaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd hem geweigerd op 17.09.2021 hetgeen hem betekend werd op 05.10.2021. Hiertegen diende betrokkene op 28.10.2021 een verzoekschrift tot nietigverklaring in bij de RvV. Dit beroep werd verworpen op 24.03.2022 door de RvV.

Op 15.11.2023 diende betrokkene een verblijfsaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd onvankelijk maar ongegrond verklaard op 19.06.2024 hetgeen hem betekend werd op 29.07.2024. Hiertegen diende betrokkene op 26.08.2024 een verzoekschrift tot nietigverklaring in bij de RvV. De RvV heeft dit beroep verworpen op 28.01.2025.

Op 15.12.2023 diende betrokkene een verzoek tot internationale bescherming in. Het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen besliste op 30.01.2025 dat betrokkene niet erkend wordt als vluchteling, noch in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen diende betrokkene op 27.02.2025 een verzoekschrift in tot nietigverklaring bij de RvV. De RvV bevestigde op 06.10.2025 dat betrokkene niet erkend wordt als vluchteling, noch in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Betrokkene verklaart dat hij familieleden in België heeft. Het feit dat familieleden van betrokkene in België verblijven geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij toont immers niet aan dat hij ten laste is van deze familieleden. Betrokkene verklaart dat hij een partner heeft zonder verduidelijking, waardoor verder onderzoek niet mogelijk is. Er kan worden opgemerkt dat de betrokkene zichzelf doelbewust in een onwettige en precare situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen jaren in precair en onwettig verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit zijn dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Zij kunnen hem desgevallend ondersteunen bij zijn re-integratie. Ook voor wat betreft zijn netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat zijn belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn partner en familieleden door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kunnen hem gaan bezoeken in Congo of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart dat de medicatie die hij momenteel neemt niet beschikbaar is in Congo. Volgens het advies genomen door de dokter van de Dienst Vreemdelingenzaken op 28.05.2024 is deze medicatie beschikbaar in Congo. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene op heden reeds een aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 dewelke ongegrond werd verklaard. Betrokkene zal in het gesloten centrum onderzocht worden door een arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

o Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

o Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 22.04.2026 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 15.06.2018, 17.09.2021 en 27.10.2025 dat hem betekend werden op 09.08.2018, 05.10.2021 en 30.10.2025. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Betrokkene verblijft sinds 2016 in België. Op 29.03.2017 diende hij een aanvraag gezinshereniging in met zijn moeder. Deze aanvraag werd op 28.09.2017 door middel van een bijlage 20 geweigerd. Deze weigeringsbeslissing werd hem betekend op 05.10.2017.

Op 07.02.2018 diende betrokkene een verblijfsaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 15.06.2018 hetgeen hem betekend werd op 09.08.2018. Hiertegen diende betrokkene op 16.08.2018 een verzoekschrift tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV). Dit beroep werd verworpen op 04.08.2021 door de RvV.

Op 12.02.2020 diende betrokkene een tweede keer een verblijfsaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd hem geweigerd op 26.02.2020.

Op 09.03.2020 diende betrokkene een derde keer een verblijfsaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd hem geweigerd op 17.09.2021 hetgeen hem betekend werd op 05.10.2021. Hiertegen diende betrokkene op 28.10.2021 een verzoekschrift tot nietigverklaring in bij de RvV. Dit beroep werd verworpen op 24.03.2022 door de RvV.

Op 15.11.2023 diende betrokkene een verblijfsaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd ontvankelijk maar ongegrond verklaard op 19.06.2024 hetgeen hem betekend werd op 29.07.2024. Hiertegen diende betrokkene op 26.08.2024 een verzoekschrift tot nietigverklaring in bij de RvV. De RvV heeft dit beroep verworpen op 28.01.2025.

Op 15.12.2023 diende betrokkene een verzoek tot internationale bescherming in. Het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen besliste op 30.01.2025 dat betrokken niet erkend wordt als vluchteling, noch in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen diende betrokkene op 27.02.2025 een verzoekschrift in tot nietigverklaring bij de RvV. De RvV bevestigde op 06.10.2025 dat betrokkene niet erkend wordt als vluchteling, noch in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar Congo omwille politieke problemen.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 12.12.2023. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat de medicatie die hij momenteel neemt niet beschikbaar is in Congo. Volgens het advies genomen door de dokter van de Dienst Vreemdelingenzaken op 28.05.2024 is deze medicatie beschikbaar in Congo. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene op heden reeds een aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 dewelke ongegrond werd verklaard. Betrokkene zal in het gesloten centrum onderzocht worden door een arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding (...)"

De bestreden akte bevat drie onderscheiden beslissingen: een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (dit is een terugkeerbesluit), een beslissing tot terugleiding naar de grens (dit is een verwijderingsbesluit) en een beslissing tot vasthouding met het oog op de verwijdering.

2. Betreffende de urgente procedure en de rechtspleging

2.1. Het beroep is (onder meer) gericht tegen een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit.

Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 2° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

2.2. Artikel 2.31, §5, van de RvV-wet bepaalt dat de uitvoering van een verwijderingsbesluit automatisch is geschorst tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep.

Aangezien het beroep tot nietigverklaring thans reeds ten gronde wordt behandeld, hoeft er geen uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

2.3. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. De ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring in zoverre het betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding

Artikel 1.18 van de RvV-wet bepaalt als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, behalve in de gevallen waarvoor de bevoegdheid expliciet bij wet aan een ander rechtscollege wordt toegewezen.”

Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 74/6, 74/6/1, § 2, eerste lid, en § 3, eerste lid, en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

De Raad is derhalve niet bevoegd om zich uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring in de mate dat dit gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

De advocaat die voor de verzoeker ter terechtzitting is verschenen, heeft hieromtrent geen opmerkingen naar voor gebracht.

4. Onderzoek van het beroep tot nietigverklaring

4.1. In een eerste middel beroept de verzoeker zich op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 62, §2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel wordt in het verzoekschrift als volgt toegelicht:

“Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt :

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen”.

Deze bepaling, die in identieke bewoordingen is overgenomen in artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarborgt een absoluut recht.

In zijn arrest van de Grote Kamer Paposhvili t. België van 13 december 2016, verzoekschrift nr. 41738/10, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de verplichtingen van een Staat die de verwijdering van een ernstig zieke vreemdeling overweegt, in belangrijke mate verduidelijkt.

Het Hof oordeelt dat artikel 3 EVRM niet alleen betrekking heeft op situaties waarin de betrokkene zich in de onmiddellijke nabijheid van de dood bevindt, maar eveneens op situaties waarin zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene, wegens het ontbreken van een passende behandeling in de

Staat van bestemming of wegens het ontbreken van daadwerkelijke toegang daartoe, zou worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand die intens lijden of een aanzienlijke vermindering van de levensverwachting tot gevolg heeft.

Het Hof vereist vooral dat de nationale autoriteiten een concrete beoordeling verrichten van de voorzienbare gevolgen van de verwijdering, rekening houdend met de actuele gezondheidstoestand van de betrokkene.

Het vereist tevens dat niet alleen het theoretische bestaan van een behandeling in het land van herkomst wordt onderzocht, maar ook de daadwerkelijke toegankelijkheid ervan, rekening houdend met onder meer de kostprijs van de behandeling, de geografische afstand en het al dan niet bestaan van een sociaal en familiaal netwerk dat de toegang tot de zorg kan verzekeren. Deze beginselen zijn rechtstreeks van toepassing op onderhavige zaak.

Wat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij betreft, moet in casu worden vastgesteld dat de beslissing steunt op kennelijk verouderde medische gegevens.

De bestreden beslissing verwijst immers hoofdzakelijk naar een medisch advies van 28 mei 2024 om te stellen dat de medicatie in Congo beschikbaar zou zijn en beweert dat het administratief dossier geen andere medische stukken zou bevatten waaruit gezondheidsproblemen blijken.

Een dergelijke motivering is bijzonder problematisch aangezien, overeenkomstig artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, de gezondheidstoestand van de vreemdeling moet worden beoordeeld op het ogenblik waarop de verwijdering wordt overwogen, op basis van de meest recente beschikbare medische gegevens.

De verzoekende partij legt bij haar beroep evenwel een medisch attest neer, opgesteld op 20 augustus 2026, dus meer dan twee jaar na het advies waarop de verwerende partij zich beroept, waarin een arts uitdrukkelijk attesteert :

- *de ernst en het ongeneeslijke karakter van de paranoïde schizofrenie van de verzoekende partij;*
- *de stabilisatie dankzij de thans toegediende behandeling;*
- *het onmisbare en chronische karakter van deze behandeling;*
- *het aanzienlijke risico op decompensatie bij onderbreking;*
- *het potentieel dramatische karakter van die decompensatie;*
- *het risico op suïcide en auto-agressie;*
- *het risico op hetero-agressie;*
- *het risico op rondzwerven en maatschappelijke ontwrichting;*
- *het risico op definitief verlies van de verworven therapeutische werkzaamheid;*
- *het belang van een ononderbroken psychiatrische opvolging.*

Een onmiddellijk uitvoerbare verwijderingsbeslissing kan redelijkerwijs niet worden gebaseerd op een medische beoordeling van 28 mei 2024 wanneer de verwijderingsbeslissing dateert van 20 augustus 2026 en veel recentere, geïndividualiseerde medische gegevens de aanhoudende ernst van de aandoening aantonen.

Bovendien beantwoordt de louter abstracte geschiktheid om te reizen niet aan de vereisten van voornoemd artikel 3.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij in het gesloten centrum zou kunnen worden onderzocht om na te gaan of er geen contra-indicatie voor repatriëring bestaat.

Deze overweging beantwoordt geenszins aan de vereisten die uit artikel 3 EVRM voortvloeien.

Het eventuele ontbreken van een onmiddellijke contra-indicatie om een vliegtuig te nemen, beantwoordt kennelijk niet de vraag welke voorzienbare medische gevolgen zich na de terugkeer zullen voordoen.

Dat is precies wat de Grote Kamer in het voornoemde arrest Paposhvili t. België heeft benadrukt. Het bestuur diende niet alleen na te gaan of de verzoekende partij fysiek vervoerbaar was, maar ook of haar verwijdering een onderbreking van de behandeling en een ernstige verslechtering van haar gezondheidstoestand kon veroorzaken.

Het diende derhalve concreet te onderzoeken :

- *de precieze beschikbaarheid van paliperidonpalmitaat/Trevicta 350 mg in de DRG;*
- *de werkelijke mogelijkheid om elke twaalf weken een injectie te verkrijgen;*
- *de kostprijs van de behandeling;*
- *het bestaan van psychiatrische voorzieningen die de opvolging kunnen verzekeren;*

- de continuïteit tussen de behandeling die thans in België wordt toegediend en de behandeling die na aankomst zou kunnen worden toegediend;
- het bestaan van een arts of voorziening die daadwerkelijk bereid is de verzoekende partij onmiddellijk ten laste te nemen;
- en de medische gevolgen van een eventuele therapeutische substitutie.

De bestreden beslissing bevat geen enkele geactualiseerde en geïndividualiseerde analyse van deze vragen.

De relevantie van deze analyse wordt nog versterkt door het arrest van de Grote Kamer van het EHRM, Savran t. Denemarken, 7 december 2021, verzoekschrift nr. 57467/15.

Die zaak betrof precies een persoon met een ernstige psychiatrische aandoening, namelijk paranoïde schizofrenie.

De Grote Kamer bevestigde daarin dat de in het arrest Paposhvili ontwikkelde beginselen van toepassing zijn op psychische aandoeningen.

In casu zijn de medische elementen bijzonder ernstig, aangezien de arts van de verzoekende partij bij onderbreking van de behandeling uitdrukkelijk een risico op decompensatie vaststelt, gekenmerkt door hallucinaties, wanen, anosognosie, zorgweigering, een risico op rondzwerven en vooral een risico op suicide of auto-agressie.

Deze geïndividualiseerde gegevens vereisten op zijn minst een grondig onderzoek alvorens een verwijderingsmaatregel kon worden uitgevoerd.

Het risico in de zin van artikel 3 EVRM moet worden beoordeeld op basis van de actuele omstandigheden.

Een verwijderingsbeslissing van 20 augustus 2026 kan niet geacht worden op een voldoende nauwgezet onderzoek te berusten wanneer zij, wat het medische aspect betreft, hoofdzakelijk steunt op een analyse van 28 mei 2024, terwijl een recent medisch attest een veel preciezere en gedocumenteerde situatie uiteenzet.

De verwijderingsmaatregel stelt de verzoekende partij derhalve bloot aan een verdedigbare en bijzonder ernstige grief ontleend aan artikel 3 EVRM.

Het eerste onderdeel van het middel is gegrond.”

In een derde middel zet de verzoeker tevens het volgende uiteen:

“Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- *Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, dat met name een zorgvuldigheids- en voorzichtigheidsplicht inhoudt, evenals de verplichting rekening te houden met alle elementen van de zaak, en wegens het ontbreken, de onjuistheid, de ontoereikendheid of de tegenstrijdigheid van de feitelijke en/of juridische gronden en wegens een kennelijke beoordelingsfout;*

Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 verplicht de overheid om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing met name rekening te houden met het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Het volstaat dus niet dat de beslissing formeel naar artikel 74/13 van de wet verwijst.

Het verrichte onderzoek moet bovendien reëel, concreet, volledig en actueel zijn.

In casu staan twee van de door artikel 74/13 uitdrukkelijk bedoelde elementen centraal in het dossier :

- *de uiterst ernstige gezondheidstoestand van de verzoekende partij;*
- *haar daadwerkelijke gezinsleven en haar afhankelijkheid van haar in België gevestigde naasten.*

Deze elementen werden evenwel niet onderzocht op basis van de in augustus 2026 beschikbare geactualiseerde gegevens, zoals uiteengezet in de eerste twee middelen waarnaar de verzoekende partij in hoofdzakelijk verwijst.

Artikel 74/13 werd derhalve geschonden.

Voorts vereisen de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dat iedere individuele bestuurshandeling wordt gemotiveerd door afdoende juridische en feitelijke overwegingen.

De motivering moet de bestemming in staat stellen te begrijpen waarom de beslissing, gelet op zijn individuele situatie, werd genomen.

Het beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht verplichten de overheid bovendien de relevante elementen zorgvuldig te verzamelen en te onderzoeken alvorens te beslissen.

De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze vereisten.

Zij laat met name niet toe vast te stellen :

- *of het bestuur op de dag van zijn beslissing kennis had van de precieze medische toestand van de verzoekende partij;*
- *of het over geactualiseerde medische informatie uit 2026 beschikte;*
- *of het risico op psychiatrische decompensatie heeft onderzocht; of het de actuele beschikbaarheid van Trevicta/paliperidonpalmitaat in de DRC heeft nagegaan;*
- *of het de daadwerkelijke toegankelijkheid ervan heeft onderzocht;*
- *of het de gevolgen van een therapeutische substitutie heeft beoordeeld;*
- *of het het medisch beschreven suïciderisico heeft onderzocht;*
- *of het rekening heeft gehouden met de afhankelijkheid van de verzoekende partij ten aanzien van haar moeder; en of het een werkelijke belangenafweging van haar familiale situatie heeft verricht.*

Een motivering die hoofdzakelijk op oude medische gegevens is gebaseerd, kan niet volstaan wanneer een onmiddellijk uitvoerbare verwijderingsmaatregel betrekking heeft op een persoon met een ernstige en chronische psychiatrische aandoening.

De zorgvuldigheidsplicht werd derhalve geschonden.

Door tevens te oordelen dat geen enkel element een medische situatie zou aantonen die aan verwijdering in de weg staat, terwijl de verzoekende partij lijdt aan chronische paranoïde schizofrenie die een regelmatige injecteerbare behandeling vereist en de onderbreking daarvan haar volgens haar arts blootstelt aan een aanzienlijk risico op decompensatie, heeft de verwerende partij haar situatie kennelijk ontoereikend beoordeeld.

De fout is des te duidelijker nu de huidige behandeling een bevredigende klinische stabilisatie mogelijk maakt, terwijl de eerder in Congo toegediende behandelingen aanzienlijke bijwerkingen hadden veroorzaakt.

Het bestuur kon uit het louter algemene bestaan van geneesmiddelen of medische structuren in het land van herkomst niet redelijkerwijs afleiden dat de precieze, continue en daadwerkelijk toegankelijke behandeling waarvan de stabilisatie van de verzoekende partij afhangt, daar verzekerd zou zijn.”

De verzoeker heeft, ter ondersteuning van deze middelen, een uitgebreid standaard medisch getuigschrift overgemaakt dat gedateerd is op 13 augustus 2026 (inventaris verzoekschrift, stuk 2). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat dit zeer recente stuk nog niet eerder aan de diensten van de verweerder werd voorgelegd. Ter terechtzitting hebben beide partijen dit bevestigd. Het betreft een nieuw element dat pertinent is ten aanzien van het bestreden terugkeer- en verwijderingsbesluit vermits het verzoekers actuele gezondheidssituatie betreft (cf. artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM).

Dit stuk dient derhalve, overeenkomstig artikel 2.20 *juncto* artikel 2.59, §1 van de RvV-wet, bij het onderzoek ten aanzien van het verwijderingsbesluit in rekening te worden genomen in een volledig en *ex-nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als de juridische gronden van de zaak.

4.2. De verweerder brengt in de nota met opmerkingen omtrent het eerste middel het volgende verweer naar voor:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat volgend op de vaststelling van de centrum-arts dat verzoeker leed aan een medische problematiek, hij onmiddellijk advies gevraagd heeft omtrent:

- de beschikbaarheid van de nodige behandeling*
- de beschikbaarheid van de nodige medicatie*
- de toegankelijkheid van de zorgen*
- de prijs van nodige medicatie (+ eventueel alternatieven)*

- *de prijs van nodige behandeling*

Uit de verkregen antwoorden kon vervolgens worden afgeleid dat de voor verzoeker nodige medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in de DR Congo, met vermelding van plaats en prijs.

Verzoeker toont niet aan dat het Bestuur tekort gekomen zou zijn aan de zorgvuldigheidsplicht en noch minder aan het voorzichtigheidsbeginsel.

Het eerste middel is niet ernstig.”

Bij de repliek op het derde middel geeft de verweerder, specifiek wat betreft verzoekers medische toestand in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, enkel nog aan dat de verzoeker niet gevolgd kan worden in zijn kritiek nu uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestuur uitdrukkelijk rekening gehouden heeft met en heeft gemotiveerd over de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarna de desbetreffende motieven uit de bestreden akte worden geciteerd en louter wordt gesteld dat de verzoeker geen concrete elementen bijbrengt om deze motieven te weerleggen. Het verdere inhoudelijke verweer kan enkel betrokken worden op de kritiek inzake een gebrekkig onderzoek naar de gezins- en familiale toestand van de verzoeker in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Bij de nota met opmerkingen heeft de verweerder één bijlage gevoegd, dit wordt benoemd als een “*medische informatiefiche d.d. 25.08.2026*”. Het gaat eveneens om nieuwe elementen, zoals hoger toegelicht.

4.3. Beoordeling

4.3.1. Inzake het bevel om het grondgebied te verlaten – terugkeerbesluit

De verzoeker beroept zich onder meer op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en betoogt in essentie dat er bij het nemen van de bestreden beslissing geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar zijn actuele gezondheidstoestand.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling werd ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, dat van toepassing is op het geheel van de terugkeerprocedure van vreemdelingen, luidt als volgt:

“Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”*

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moet artikel 74/13 de Vreemdelingenwet richtlijnconform worden toegepast, en dit zoals uitgelegd door het Hof van Justitie.

De terminologie “*beslissing tot verwijdering*” in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft derhalve niet enkel betrekking op het voorliggende verwijderingsbesluit, maar tevens op het bestreden terugkeerbesluit dat ermee gepaard gaat.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin de verplichting tot eerbiediging van de hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, *Grote Kamer*, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Het Hof van Justitie heeft ter zake gesteld dat de bevoegde nationale autoriteit, teneinde aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen te voldoen, de betrokken vreemdeling moet horen over (onder meer) zijn gezondheidstoestand wanneer zij voornemens heeft hem een terugkeerbesluit op te leggen (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Boudjlida, par. 49). Indien blijkt dat de betrokken vreemdeling kampt met gezondheidsproblemen, dan dient de verweerder over te gaan tot een individueel en actueel onderzoek naar eventuele medische hinderpalen voor de terugkeer en dit in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming. Hierbij moet worden nagegaan of de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten de specifieke gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling niet dermate in het gedrang brengt dat diens grondrechten zijn aangetast.

In de bestreden akte wordt over de gezondheidstoestand van de verzoeker en de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart dat de medicatie die hij momenteel neemt niet beschikbaar is in Congo. Volgens het advies genomen door de dokter van de Dienst Vreemdelingenzaken op 28.05.2024 is deze medicatie beschikbaar in Congo. Er zijn ook in het administratief dossier van betrokkene verder geen medische documenten te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene op heden reeds een aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 dewelke ongegrond werd verklaard. Betrokkene zal in het gesloten centrum onderzocht worden door een arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

De verzoeker kan worden gevolgd in zijn kritiek dat het niet beantwoordt aan de vereisten van artikel 3 van het EVRM om te stellen dat hij in het gesloten centrum zal worden onderzocht door een arts om na te kijken of er, in het licht van artikel 3 van het EVRM, geen (medische) tegenindicaties zijn voor de repatriëring. Uit de motieven van de bestreden beslissing en uit het administratief dossier, zoals dit voorlag op de datum van de bestreden beslissing, blijkt inderdaad niet dat de verweerder enig onderzoek heeft gevoerd naar de geactualiseerde medische gegevens van de verzoeker. Het volstaat *in casu*, des te meer gelet op verzoekers specifieke aandoening, die door de verweerder reeds gekend was, en de niet-betwiste nood aan een gepaste behandeling die voor de verzoeker beschikbaar en toegankelijk moet zijn in zijn land van herkomst, niet om te verwijzen naar een onderzoek dat dateert van meer dan twee jaar terug. De verweerder lijkt zich ervan bewust te zijn dat verzoekers medische situatie actueel aan een nieuw onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM dient te worden onderworpen. Hij stelt dit onderzoek echter, in strijd met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, op onaanvaardbare wijze uit tot na het treffen van het verwijderingsbesluit, op het moment dat de verzoeker reeds in het gesloten centrum zal verblijven met het oog op diens verwijdering.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is dan ook aangetoond.

Het derde middel (dat verwijst naar het eerste middel) is in dit opzicht gegrond. Het hierop gevoerde verweer is niet dienstig. De verweerder gaat in de nota met opmerkingen immers niet inhoudelijk in op de verplichting die op hem rust krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om bij het treffen van een terugkeerbesluit reeds op zorgvuldige wijze rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het loutere feit dat er gemotiveerd is omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, betekent nog niet dat deze motieven blijken te geven van een zorgvuldig onderzoek, *quod non in casu*.

Het verweer op het eerste middel is, wat het terugkeerbesluit betreft, evenmin dienstig. De Raad beschikt immers, krachtens artikel 2.59 van de RvV-wet, terzake enkel over een beoordelingsbevoegdheid *ex tunc*. De nieuwe elementen die de verzoeker bij het verzoekschrift naar voor brengt en de nieuwe elementen die de verweerder bij de nota met opmerkingen voegt, worden bij de beoordeling van het beroep ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten (terugkeerbesluit) uit de debatten geweerd.

De bovenstaande vaststellingen leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

4.3.2. Inzake de beslissing tot terugleiding naar de grens – verwijderingsbesluit

Met toepassing van artikel 2.59, §1, tweede lid, 3° van de RvV-wet gaat de Raad over tot een onderzoek *ex nunc* van de middelen in de mate dat zij gericht zijn tegen het in de bestreden akte opgenomen verwijderingsbesluit. De Raad spitst dit onderzoek toe op het eerste middel, waarin de verzoeker zich onder meer beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een vreemdeling een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer deze lidstaat besluit om een vreemdeling te verwijderen naar een land ten aanzien waarvan er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokken vreemdeling een ernstig risico loopt te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het Hof van Justitie verwees in de zaak Abdida in het bijzonder naar de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen waaruit volgt "*dat hoewel [derdelanders] tegen wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, in beginsel geen aanspraak kunnen maken op een recht van verblijf op het grondgebied van een staat teneinde er medische, sociale of andere hulp en diensten te blijven ontvangen van die staat, het besluit om een vreemdeling die aan een ernstige fysieke of psychische ziekte lijdt, te verwijderen naar een land dat over minder geschikte middelen beschikt om die ziekte te behandelen dan die waarover die staat beschikt, in zeer uitzonderlijke omstandigheden, een bezwaar kan opleveren vanuit het oogpunt van artikel 3 EVRM, wanneer dwingende humanitaire overwegingen zich tegen die verwijdering verzetten (zie met name EHRM, arrest van 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42)*". Het Hof besloot dat in de zeer uitzonderlijke gevallen waarin de verwijdering van een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, naar een land waar geen adequate behandeling beschikbaar is, het beginsel van non-refoulement schendt, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, gelezen in het licht van artikel 19, lid 2, van het Handvest, zich ertegen verzet dat die lidstaten de verwijdering uitvoeren (HvJ 18 december 2014, C-562/13, Abdida, par. 47-48; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., par. 43).

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt inmiddels dat artikel 3 van het EVRM zich verzet tegen de verwijdering van een ernstig zieke persoon, niet enkel wanneer deze persoon het risico loopt om in de zeer nabije toekomst te sterven, maar ook wanneer er grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in de zeer nabije toekomst te sterven, zou worden blootgesteld aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, omdat hij in het land waarnaar hij wordt verwijderd geen adequate behandeling of geen toegang tot een dergelijke behandeling zou krijgen (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, Paposhvili t. België, par. 178 en par. 183). Uit de zaak M.P. blijkt dat het Hof van Justitie deze rechtspraak van het EHRM is gevolgd (HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., par. 40-42).

Wat betreft het vereiste onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, moet volgens het EHRM de impact van de verwijdering van een persoon worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheidstoestand voor de verwijdering en hoe deze zou evolueren na de transfer in de ontvangende staat. Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie aldaar en de individuele omstandigheden van de betrokken persoon. Daarbij moet voor elke afzonderlijke zaak worden nagaan of de zorg, algemeen beschikbaar in de ontvangende Staat, in de praktijk voldoende en geschikt is voor de behandeling van de ziekte van de betrokken persoon om te vermijden dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Tevens moet de mate waarin de betrokken persoon daadwerkelijk toegang heeft tot deze zorg in de ontvangende Staat worden onderzocht. In dit kader wijst het EHRM op de noodzaak om de kosten van medicatie en behandeling, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk en de reisafstand tot de benodigde zorgen, bij dit toegankelijkheidsonderzoek in overweging te nemen (zie par. 190).

Uit de thans voorliggende stukken blijkt dat de verzoeker op 21 augustus 2026, dit is daags na het treffen van het voorliggende verwijderingsbesluit, door dokter D. A., arts verbonden aan het repatriëringscentrum 127bis, werd onderworpen aan een medisch onderzoek en een grondige anamnese. Deze arts stelde toen vast dat er medische redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering de verzoeker zal blootstellen aan het risico

om te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM indien er geen gepaste behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Deze vaststellingen zijn opgenomen in een door Dr. D. A. ondertekend document dat de titel *“Medisch attest bijlage II (Paposhvili)”* met ondertitel *“Medisch formulier A”* draagt (zie administratief dossier, stuk 185). De arts voorziet in dit medisch formulier A dat nog een medisch formulier B dient te worden ingevuld. Dit medisch formulier B betreft een voorgedrukt, blanco, formulier. De hierop gestelde vragen omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke en gepaste medische behandeling, zijn niet ingevuld. Het is dus duidelijk dat dit onderzoek nog moet worden gevoerd en door de arts moet worden geëvalueerd middels het bijgevoegde formulier B. Uit de gegevens zoals deze thans voorliggen blijkt niet dat een dergelijke, volledige beoordeling van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen die de verzoeker nodig heeft, reeds is doorgevoerd.

Wel heeft Dr. D. A. op 21 augustus 2026 uitdrukkelijk verklaard dat de verzoeker momenteel niet ‘fit to fly’ is, met name dat hij om medische redenen niet van het grondgebied mag verwijderd worden tot 20 september 2026.

Bij de nota met opmerkingen heeft de verweerder twee nieuwe documenten gevoegd: een ‘invulfiche’ en een ‘antwoord’ inzake een MedCOI-bevraging voor de verzoeker. De aandoening van de verzoeker wordt hierin vaagweg beschreven als *“psychiatrische aandoening”* en bij de vereiste behandeling wordt aangegeven dat de verzoeker een *“psychiater”* nodig heeft alsook *“Paliperidone 350 mg – 1x / 3 maanden”*. Er wordt specifiek gevraagd naar de beschikbaarheid van de behandeling, de beschikbaarheid van de medicatie, de prijs van de medicatie en de prijs van consultaties en behandeling of opvolging door een psychiater, in verzoekers land van herkomst. Het antwoordformulier vermeldt dat psychiatrische behandeling (zowel ambulant als residentieel) beschikbaar is. Hiertoe wordt verwezen naar het MedCOI document AVA 20977 dat dateert van 31 juli 2026. Vervolgens wordt ook de prijs van deze behandeling weergegeven, dit zowel in privé- als publieke instellingen. Hierbij wordt telkenmale gespecificeerd dat de kosten volledig door de patiënt worden betaald, tenzij deze over een *“Teachers Mutual Health Insurance”* beschikt. Met betrekking tot de kosten van psychiatrische behandeling wordt evenwel verwezen naar een veel minder recent MedCOI-document, namelijk het document ACC 7991 dat dateert van 21 juni 2024. Wat de beschikbaarheid van de medicatie betreft, wordt gesteld dat Paliperidone beschikbaar is in Congo (D.R.C.) doch dat er *“momenteel”* bevoorradingsproblemen zijn met een gemiddelde wachttijd van 3 weken. Deze informatie steunt echter eveneens op een nogal gedateerd MedCOI-rapport, nl. het document AVA 17733 van 4 maart 2024. Er wordt tevens meegegeven dat uit ditzelfde document blijkt dat Risperidone (in tabletvorm) wel zonder problemen beschikbaar is. Blijkens het antwoordformulier heeft men vervolgens op 24 augustus 2026 een WhatsApp-bericht gestuurd naar één enkele privé-apotheek in Lubumbashi, die meldde dat Paliperidone er niet beschikbaar was, en dat een doos van 20 tabletten Risperidone 2mg er 75 000 Congolese Frank kost.

De volgende disclaimer is in dit antwoordformulier opgenomen:

“De cel MedCOI Belgium van de Dienst Medisch Verblijf van de Afdeling Uitzonderlijk Verblijf bij de Dienst Vreemdelingzaken heeft als opdracht het zoeken en delen van informatie over toegankelijkheid van de medische zorgen, en in sommige gevallen eveneens de beschikbaarheid van de medische zorgen, in de landen van herkomst.

Deze informatie is uitsluitend bedoeld om de administratie bij te staan bij de beslissingen in aanvragen waarbij medische elementen worden ingeroepen.

Bij het opzoeken van informatie over de toegankelijkheid van de medische zorgen, past de cel de basisbeginselen van het Country of Origin (COI) research toe, namelijk: neutraliteit, objectiviteit, betrouwbaarheid, actualiteit, traceerbaarheid en transparantie.

De cel MedCOI-Belgium haalt de informatie voor de toegankelijkheid uit de MedCOI-databank van het European Union Agency for Asylum (EUAA) die haar rapporten baseert op de ‘EUAA Medical Country of Origin Information (MedCOI) 2025’ methodologie, alsook uit zowel zorgvuldig geselecteerde en publiek toegankelijke bronnen als anonieme bronnen uit de landen van herkomst.

Deze bronnen en de informatie worden met de grootste zorg onderzocht en geëvalueerd. De informatie wordt vervolgens verwerkt binnen het gegeven tijds kader. De cel MedCOI-Belgium oordeelt niet en trekt evenmin conclusies op basis van de gegeven informatie.

Voor de informatie over de beschikbaarheid van de medische zorgen wordt vrijwel uitsluitend vertrouwd op de informatie uit de EUAA MedCOI-databank. ‘Beschikbaarheid’ van een medische behandeling wordt beschouwd als het voor handen zijn van een medische behandeling, gewoonlijk in een specifieke medische instelling. De informatie werd met de grootste zorg verzameld.

De cel MedCOI Belgium van de Dienst Vreemdelingzaken kan eveneens eigen onderzoek voeren naar de beschikbaarheid van de medische zorgen in de landen van herkomst, indien de vereiste informatie niet in de EUAA databank beschikbaar is.”

De verweerder geeft in de nota met opmerkingen aan dat uit deze antwoorden blijkt dat de voor de verzoeker nodige medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in de DR Congo.

De verweerder verliest echter uit het oog dat een door hemzelf aangestelde arts op 21 augustus 2026 oordeelde dat de verzoeker om medische redenen niet kan reizen tot 20 september 2026 en dat deze arts hierbij attesteerde dat er medische redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering de verzoeker zal blootstellen aan het risico om te worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM indien er geen gepaste behandeling beschikbaar en toegankelijk is. Uit de thans voorliggende gegevens (administratief dossier, stuk 185) blijkt dat de aangestelde arts, Dr. D. A., vervolgens informatie heeft opgevraagd via MedCOI en dat hierbij wordt vooropgesteld dat een arts de informatie uit het MedCOI dient te analyseren en op basis van de verstrekte informatie dient te concluderen of de noodzakelijke en gepaste behandeling en medicatie voor de verzoeker beschikbaar en toegankelijk zijn in Congo (D.R.C.) waarna het bijgevoegde 'Medisch attest B' door de betrokken arts moet worden ondertekend. Een dergelijke, door een arts uitgevoerde, analyse en attest liggen echter niet voor.

De loutere bewering van de verweerder dat uit de informatie van het MedCOI blijkt dat de nodige medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in de DR Congo, volstaat niet om de door de arts geattesteerde medische onmogelijkheid tot reizen in het licht van artikel 3 van het EVRM te weerleggen. De Raad wijst er in dit verband op de verzoeker reeds zeer lang en ononderbroken, met name sinds 2018, wordt behandeld met twaalfwekelijkse injecties Trevicta (Paliperidone palmitate) 350 mg, dit nadat voorgaande behandelingen met andere neuroleptica teveel neveneffecten veroorzaakten waardoor hij niet in staat was om normaal te functioneren en om bijvoorbeeld te gaan werken (inventaris verzoekschrift, stuk 2, medisch attest d.d. 13 augustus 2026). Uit de informatie die de verweerder bijbrengt blijkt op geen enkele wijze dat deze medicamenteuze behandeling momenteel beschikbaar is in Congo (D.R.C.). Een zeer recente bevraging bij een apotheek bevestigde alvast de niet-beschikbaarheid ervan en in het verleden werden ook reeds belangrijke bevoorradingsproblemen vastgesteld. Er ligt dan ook onvoldoende gegevens voor waaruit zou kunnen blijken dat verzoekers huidige medicatie thans beschikbaar is in zijn land van herkomst.

Het komt voorts enkel aan een arts toe om te oordelen of een eventuele alternatieve medicatie (bv. Risperidone) al dan niet voor de verzoeker een gepaste behandeling uitmaakt, onder meer gelet op zijn jarenlange medicamenteuze behandeling met Trevicta sinds 2018 en de waargenomen ernstige neveneffecten die verbonden waren aan de voorgaande behandeling met andere neuroleptica. De Raad acht het bovendien niet zorgvuldig om in de recente MedCOI-bevraging die de verweerder thans bijbrengt (inventaris nota met opmerkingen, stuk 1), vaagweg te vermelden dat de verzoeker lijdt aan een "*psychiatrische aandoening*" zonder verzoekers specifieke aandoening, met name schizofrene paranoia, te vermelden. Het antwoordformulier bevestigt zodoende enkel de beschikbaarheid van Risperidone, als alternatief voor algemene psychiatrische aandoeningen, zonder dat hieruit kan blijken of deze medicatie ook de gepaste behandeling uitmaakt voor schizofrene paranoia.

Wat het onderzoek naar de toegankelijkheid van de voor de verzoeker nodige medische zorgen betreft, ligt thans enkel actuele informatie omtrent de prijs van een psychiatrische behandeling (ambulant en residentieel) en het medicijn Risperidone (waarvan nog niet op adequate wijze werd onderzocht of het geschikt is voor de verzoeker) voor. Enig recent onderzoek naar de vraag of de verzoeker, na verwijdering naar zijn land van herkomst, deze medische kosten kan dragen, dan wel dat zij zouden worden gedekt door een verzekering waarop hij kan terugvallen, en een recent onderzoek naar een eventueel sociaal en familiaal netwerk in het land van herkomst, ontbreekt eveneens. Er liggen geen gegevens voor waarbij de thans beschikbare algemene informatie concreet wordt betrokken op verzoekers individuele situatie. Evenmin blijkt dat er - na het attest van Dr. D. A. van 21 augustus 2026, waarbij werd vastgesteld dat de verzoeker tot 20 september 2026 om medische redenen niet verwijderd mag worden wegens een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM indien er in zijn herkomstland geen gepaste behandeling beschikbaar en toegankelijk is – concreet werd nagegaan of de verzoeker bij uitvoering van het thans voorliggende verwijderingsbesluit in zijn land van herkomst daadwerkelijk toegang heeft tot de behandeling die hij nodig heeft.

Met toepassing van artikel 2.60, §1, 2° van de RvV-wet, gaat de Raad derhalve over tot de nietigverklaring van het thans bestreden verwijderingsbesluit omdat er nieuwe en pertinente elementen werden naar voor gebracht die aanvullende onderzoeksmaatregelen vereisen door de diensten van de verweerder.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd, verwijst de verweerder naar het MedCOI-antwoordformulier dat bij de nota met opmerkingen werd gevoegd en stelt hij dat hieruit blijkt dat er wel degelijk een recent onderzoek werd gevoerd inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige medische zorgen in Congo (D.R.C.). Uit hetgeen voorafgaat blijkt echter dat deze informatie op zich geen individueel en voldoende nauwkeurig onderzoek uitmaakt zoals vereist door artikel 3 van het EVRM. De verweerder verwijst ter terechtzitting tevens naar de eerdere bevindingen van de ambtenaar-geneesheer in het kader van verzoekers medische verblijfsaanvraag van 15 november 2023. Er mag echter niet uit het oog worden verloren dat de verzoeker op 21 augustus 2026 door een arts werd onderzocht die vaststelde dat hij voorlopig (tot 20

september 2026) niet kan reizen. Er ligt geen nieuw stuk voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat deze arts, na kennisname van de MedCOI-informatie, en na een nauwkeurig en zorgvuldig onderzoek zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, hierop is teruggekomen en zou hebben gesteld dat er niet langer medische beletsels zijn om te reizen.

De Raad beschikt niet over de nodige informatie om te beoordelen of de verzoeker thans, bij verwijdering naar zijn land van herkomst, een reëel risico loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Het bestreden verwijderingsbesluit, dit is de beslissing van 20 augustus 2026 tot terugleiding naar de grens, wordt derhalve vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissingen van 20 augustus 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens, worden vernietigd.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op eenendertig augustus tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
T. ALLISON,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. ALLISON	C. DE GROOTE
------------	--------------